

BIOLOGIE

- 1 Spí hroši ve vodě?
 - a) ano
 - b) ne
- 2 Spí rorýsi v letu?
 - a) ano
 - b) ne
- 3 Kolik hodin spí žirafa?
 - a) 4
 - b) 6
 - c) 20
- 4 Jakou barvou svítělkuje oči lišky ve tmě, když na ně dopadá světlo?
 - a) zeleně
 - b) žlutě
 - c) modře
- 5 Jakou rychlost může vyvinout mečoun obecný?
 - a) 50 km/h
 - b) 100 km/h
 - c) 200 km/h
- 6 Jak vábí sameček gekončíka kalifornského samičku?
 - a) hladí ji svým ocáskem
 - b) roztáhne hrdelní lalok
 - c) jde pryč
- 7 Jaké zvíře bylo předkem skotu?
 - a) vlk
 - b) arka
 - c) pratur
- 8 Až kolik vajíček může naklásť během jediného dne termítí královna?
 - a) 5 000
 - b) 30 000
 - c) 100 000
- 9 Co dělají termítí dělníci, když slyší přibližující se zvíře?
 - a) nic, protože neslyší
 - b) začnou syčet jako hadi
 - c) utečou
- 10 Které zvíře je nejodporněji páchnoucí na světě?
 - a) africká zorila velká
 - b) skunk
 - c) medvěd lední

1-a / 2-a / 3-a / 4-b / 5-b / 6-a / 7-c / 8-b / 9-b / 10-a

HŘIVNA

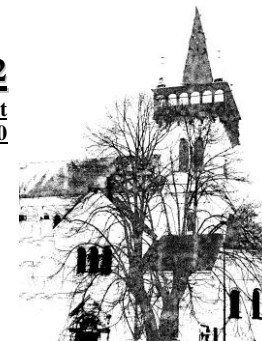
září 2012

2012 / 19

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 17.9.2012 do 30.9.2012

den	hod.	úmysl
17.09.	pondělí	-----
18.09.	úterý	KA 18:00 za rodinu Božoňovu
19.09.	středa	KA 8:00 za ⚔ manžela Josefa, sestru Žofku a rodiče z obou stran
		TT 17:00 na úmysl
20.09.	čtvrtek	-----
21.09.	pátek	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
		KO 18:00 za vážně nemocnou mladou ženu
22.09.	sobota	DD 13:30 za Boží pomoc v rodině
		KA 18:00 za farníky
23.09.	neděle	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
		KO 8:30 za přímlyvu sv. Pia z Pietrelciny pro rodinu Karla Stránského a Vladimíra Kubíka
		TT 10:00 na úmysl
den	hod.	úmysl
24.09.	pondělí	KA 18:00 za Miloslavu Hermochovou
25.09.	úterý	----- <i>kněžský den v Litoměřicích</i>
26.09.	středa	KA 8:00 za ⚔ Zdeňka Stehlíka a příbuzné
27.09.	čtvrtek	-----
28.09.	pátek	Slavnost sv. Václava, mučedníka
		KO 8:30 za ⚔ Václava Votočka a Marii Luksovou
		TT 10:00 na úmysl
29.09.	sobota	Svátek sv. Michaela, Gabriela, Rafaela
		KA 8:30 za pomoc svatých archandělů pro Matěje
		DD 13:30 za farníky
		KA 18:00 za žáky
30.09.	neděle	26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
		KO 8:30 za ⚔ Annu a Františka Stránských, za ⚔ Jaroslava a Marii Machových a duše v očistci
		TT 10:00 na úmysl

neděle 23.9. sbírka na charitu

PROSBA: během mé nemoci si někdo půjčil farní strunovou sekačku. Pan kaplan si nevzpomíná kdo. Prosím o její vrácení, protože musíme také sekat. Děkuji za pochopení.

PIO Z PIETRELCINY (23.9.)

(25. května 1887 – 23. září 1968) byl italský kněz a světec, který byl známý zejména pro svá stigmata. Je mu taktéž přisuzováno mnoho zázraků, např. jasnovidectví nebo bilokace. Narodil se v Pietrelcině v Itálii a byl pokřtěn v kostele sv. Anny v Pietrelcině. 6. ledna 1903 vstoupil do noviciátu kapucinského mužského kláštera v Morcone, kde dne 22. ledna oblékl františkánský hábit a jméno bratr Pio. Poté složil jednoduché řeholní sliby a 27. ledna 1907 slavné řeholní sliby.

V roce 1910 byl vysvěcen na kněze v katedrále v Beneventu. Ze zdravotních důvodů zůstal se svou rodinou až do roku 1916. Později odešel na žádost svých představených do kláštera v San Giovanni Rotondo, a setrval tam až do své smrti. V letech 1917-1918 sloužil u italských pomocných jednotek. V roce 1918 se u něj objevila stigmata (poté co se nabídl jako smírná oběť za zločiny během I. světové války), která nosil až do smrti a zpočátku byl kvůli nim považován za podvodníka. Až když lékaři vyvrátili, že by si rány způsobil sám, byl podezření zbaven.

V roce 1940 vypracoval plány pro stavbu Domu pro úlevu trpícím; tato nemocnice byla otevřena v San Giovanni Rotondo v roce 1956. Padre Pio byl za svého života vyhledávaným zpovědníkem, vedl rozsáhlou korespondenci, se kterou mu pak pro rozsah museli pomáhat další řádoví spolubratři.

Za doby komunistického totalitarismu např. předpověděl i Kardinálu Františku Tomáškovi, že nezemře, dokud nebude jeho vlast svobodná (František Tomášek zemřel roku 1992).

Páter Pio byl prohlášen za ctihodného dne 18. prosince 1997 papežem Janem Pavlem II., ten jej také 2. května 1999 zapsal mezi blahoslavené. Dne 16. června 2002 pak byl kanonizován, této události se v Římě zúčastnilo kolem půl milionu lidí.

PRYČ - DO EMAUZ

Podle názoru učedníků (jdoucích do Emauz) všechno zřejmě skončilo, když byl vyneseno rozsudek smrti a ten, v němž spočívala naděje, byl přibit na kříž a pohřben. Je možno to jen vzdát a odejít. Existují situace, kdy si skutečně nelze již nic přát, kdy se nedá již říci nic jiného než: doufali jsme.

Domnívají se, že tímto postojem se z nich stali reálně uvažující lidé se správnými názory a od svého odchodu se nenechají odradit zbožnými fantaziemi dobráckých žen. Nikoliv, říkají si, po druhé se nenecháme nalákat. Myslí si, že nepřát si vidět skutečnosti není poctivost, ale zbabělá hloupost. A to, že jejich naděje byla pověšena na šibenici a

pak pochována v jámě, je prostě jednoduchá skutečnost, kterou nelze žádným teoretickým vysvětlováním odstranit se světa. Jdou pryč, domů nebo někam jinam, ale v každém případě pryč.

Proč jdou do Emauz ve dvou? Proč hledají u sebe navzájem útěchu, když vážně neexistuje žádná naděje, o níž by se vlastně vyplatilo mluvit? Odcházejí - a - mluví. Tak jako my. Mluví, ačkoliv je to vlastně nesmyslné, a dosvědčují tak nevědomky sami proti svému vlastnímu přesvědčení, že - jako počátek milosti - je možno s nimi ještě o tom mluvit. Chtějí otupit bezúčinnost své samoty mlčením, prázdnotu srdce planými řečmi a dát tak příležitost Bohu vmísit se do rozhovoru. To je často ještě a již opět sama milost v našem útěku před touto milostí.

A Bůh někdy hovoří spolu s námi již tam, kde se domníváme, že jednáme velmi osamoceně jen o něm, mrtvém Bohu. Přichází cizinec na cestě. Je to Pán. Nejasně vzhlížející oči zůstávají omezené. Nepoznávají ho. Kdo je zaměstnán sám se sebou a má srdce bez naděje, má neobyčejně málo místa v duchu a srdci pro druhé. I když však v poznání jeho osoby spočívá spása, je nesporná pravda, že ani sám jasný zrak nemůže poznat, že on, Pán, je zde a jde s námi, že se dokonce sám účastní odchodu od něho. Toto poznání poskytuje On a jen On sám. Přejde ovšem přes cestu mnohým, kteří to vůbec nezpozorují.

(Karl Rahner)

KTERÝ ZPŮSOB MODLITBY JE SPRÁVNÝ?

Františkáni nás tradičně učili modlit se tak, že kladli důraz na naše srdce, zatímco dominikáni zdůrazňují používání naší mysli. Který způsob je správný? Oba jsou správné! Proto velký benediktinský spisovatel Vilém ze St.-Thierry řekl: Nikdy nebudeš někoho doopravdy milovat, pokud ho neznáš, nikoho však doopravdy nepoznáš, pokud ho nemiluješ.

Problémem bylo, že, když jsem se rozhodl začít brát modlitbu vážně, zrovna jsem se poprvé zamiloval a prostě jsem nedokázal milovat Boha z celého svého srdce, myslí a celou svou bytostí, tak jak jsem miloval svou dívku. V porovnání s ní se Bůh zdál tak abstraktním, vzdáleným, tak daleko. Právě z tohoto důvodu se Bůh stal člověkem, abychom ho mohli milovat v Ježíši, vysvětlil mi můj farář.

Problémem také bylo, že jsem si obtížně představoval, že miluji jiného muže, ačkoli je Božím synem, nebo alespoň ne tak, jak jsem nedávno začal tomuto slovu rozumět. To může být snadné pro děvčata, ale ne pro mne. Pak jsem narazil na knihu, která vypadala, že mé těžkosti vyřeší. Vysvětlovala, že ve Starém zákoně se Bůh někdy nazývá Matkou, stejně jako Otcem a je vybaven jak ženskými, tak mužskými vlastnostmi. Ukazovala, jak někteří církevní otcové mluvili o tom, čemu říkali Boží animus nebo anima.

Jinými slovy řečeno, Bůh není ani muž ani žena, ale můžeme v něm nalézt v jedinečné rovnováze a dokonalosti mužské i ženské kvality, které jsou dokonale vyjádřeny jeho láskou ke všemu, co stvořil. Tyto samé hodnoty tedy můžeme najít v Ježíši Kristu, v němž je možné nalézt plnost Boží lásky zde na Zemi. Proto když muži a ženy odpovídají na jeho lásku, odpovídají rovnocenně, i když rozmanitě, a všichni nacházejí své doplnění v něm.

(z knihy O modlitbě s Davidem Torkingtonem,)

comboniánů, který v pokrčené pravé ruce drží zmenšený tvar afrického kontinentu – jeden z významů tohoto gesta je umocněn tím, že tato malá Afrika v Danielově ruce zakrývá oblast jeho srdce (o všem tomto, o něm samém i a o misionářích dále a i někdy příště). Všude jsou arabské nápisy oslavující Krista a Matku Boží. Celá kaple má pak dvojí výmalbu – klasickou jednobarevnou (africká hutná), která je tu a tam, zvláště pod stropem geometricky rozčleněna arabeskami, tedy různými geometrickými tvary, které na první pohled evokují arabskou kulturu, s tím rozdílem ovšem, že ony geometrické tvary jsou do tvarů křížů.

Mše probíhala – pro mne velice překvapivě - v italštině i s ranními chválami. Mše se ujal p. Pierino Landonio, italský combonián, který je u misionářů již 20 let a v současné době působí v Asuánu v Horním Egyptě, ze kterého na léto odjíždí do Káhiry za příjemnějším počasím! Byli jsme pouze ve čtyřech: kněz, dva studenti a postarší „fratello“ tedy laický bratr combonián, který je Italem a v Africe žije již 40 let (když mu je 60). Jeho jméno mi stále uniká – vyčkejte prosím!

Mši mohu charakterizovat takto: skromnost, prostota, nijak okázalá gesta, to vše mi vnukalo jediné: Kristus přichází i do těch neskromnějších podmínek, Kristus se neštítí na první pohled vypadající neucty, Kristus vnímá mnohem hlouběji a dokáže ocenit hlas srdce, do kterého vidí jenom On. Kristus je pravým Životem, který proudí do naší všednodennosti a který z toho konkrétního obyčejného momentu dokáže stvořit moment MILOSTI, ve které je PLNĚ a REÁLNĚ PŘÍTOMEN. Kristus se nenechá vtěsnat jen tam, kde to uctívá gesta dovolí; jen tam, kde se modlí latinsky; jen tam kde jsou starodávné ornáty; Kristus se nenechá vtěsnat jen tam, kde se slouží v novověkém potridentském ritu. Ne, ne, nikoliv. Kristus je osvobozen od všech těchto stíněností, od všech těchto lidských představ o účtě. Kristus je PŘÍTOMEN v proměněném chlebě a víně v semilské kapli sv. Zdislavy, tak jako v kapli sv. Daniele Comboniho v Káhiře. Je stejně přítomen v bazilice sv. Petra ve Vatikánu, jako i v našem hřbitovním kostelíčku Umučení sv. Křtitele. Kdo by to popíral? Je ovšem třeba se modlit o to, aby nám to Pán dal PROŽÍT!

To všechno mi nedá, abych závěrem něco málo neřekl k misionářům comboniánům. Když jsem odjížděl věděl jsem, že comboniáni mají v Africe dobrou pověst, a to nejen proto, že pochází z Itálie (nekolonizační země). Pomalu vnímám jejich spiritualitu, o které jsem si již něco přečetl. Oni halasně nekáží Krista, halasně nečtou z evangelia, halasně nevyzývají k pokání ty druhé. Comboniáni chtějí nejprve žít jako ti druzí, žít s jejich problémy, vnímat jejich bolesti, protože to jsou bolesti i jich samých, chtějí se infiltrovat do zdejšího života bez jakýchkoliv výhod. Ale ve skutečnost za tím není nějaká prachspřátá účelová infiltrace za zvýšením počtu křtů, počtu svateb, počtu obrácených, ani nechtějí náhle ke Kristu obrátit celý muslimský svět. Za tím vším je něco mnohem hlubšího, co jsem si uvědomil už při této první mši svaté. Oni neukazují na Krista jako na nějaký obrázek na stěně hodný účty a tím druhé nevybíjí k pokleknutí. Vždyť Ti druzí nejprve musí Krista poznat, aby se Mu mohli klanět. Comboniáni prostě ŽIJÍ JAKO KRISTUS a tím – svým životem - NA NĚHO co nejméně odkazují, ve svých životech Ho zpřítomňují a tím ho káží beze slov, bez jediného slova (navíc), bez jediného halasného vyzvání, bez jediného moralistního odůvodnění – pouze svým životem a svými skutky! Svatý Daniele Comboni oroduj za Semilany!

Váš i Kristův poutník Lukáš Nosek

Z VRABČÁKU K NILU Díl první: Cesta

Milí přátelé,
protože mi náš pan farář řekl, abych Vás informoval o svých osudech, rozhodl jsem se, že bych Vám velice rád do našeho farního časopisu, tedy do naší Hřivny, vždy napsal pár odstavců se svými zážitky, osudy, slzami, smíchem,....

Nyní tedy začnu popisem cesty. Předem upozorňuji, že moc česky psát neumím, takže zde budou možná nějaké stylistické i gramatické chyby – moc se za to omlouvám!

Tak tedy: ve čtvrtek 6. září Léta Páně 2012 jsem vstal ráno v pět, abych si zabalil kufr. Během 50 minut jsem to zvládl. Mezitím se probudila moje mamka i sestra. Kolem 6:10 jsme z Vrabcáku vyrazili na faru na Komeňáku. Poslední pohled na mého milovaného psa Bernýho jsem si netroufнул, slzy by se mi vyrojily jak včely nad medem. A tak jsem vyrazil tzv. Úvozem k finančáku a zahrnul k faře.

Pan farář snídal, Elinka (jeho pes) na mne skákala, jakoby věděla, že to mám rád! Rychle jsem vyběhl si vytisknout informace o letence. Když jsem se vrátil, objednaný řidič, pan Jaroš, byl již zde. Sevřelo se mi hrdlo a několik minut, jsem pobíhal mezi kuchyní, vchodem a toaletou. Vše již bylo v autě, objeti s mamkou, ségrou a panem farářem proběhlo beze slov... já nemohl, oni nemohli.

Kromě pana faráře, který zavtipkoval, že pan Jaroš mne odveze až k zámořskému parníku, jsme prostě všichni byli naměkko. Ono vůbec v posledních dnech jsem byl naměkko – nestydím se za to. Možná to není chlapské, ale poslední procházka na Myší skálu, poslední vypité pivo s nejbližšími přáteli (Luckou, Jančou i Ondrou, Míšou, Gabčou, Lajškem, Borisem, Jardou, Zdeňkem i druhým Zdeňkem...), poslední tance při neskutečné rozlučce,... to vše mne vedlo k jedinému, k modlitbě: „Bože Tvé cesty se nepodobají jedna druhé, každého znáš jménem a víš o každém jeho vlasu, o mne víš vše a víš, kam mne posíláš, a proto jsem pln naděje, že jestliže to chceš Ty, tuto dlouhou cestu nejen přežiji, ale prožiji ji naplno a vrátím se živý, zdravý a podivuhodně obdarovaný! Ne má vůle, ale Tvá vůle se Bože staň! Amen“

Na letišti jsem měl největší nervy z toho, že jsem si žádné ze svých 3 zavazadel nezvážil. Abyste rozuměli. Kufr do podpalubí mohl vážit max. 23 kg. Jedno příruční zavazadlo pouhých 5 kg. Já měl kufr, který mohl mít kolem 30kg. Jako příruční zavazadlo jsem měl dvojí: baťoh, který měl kolem 10kg a taška s mým přestárlým notebookem Karlem (podle mons. Karla Vrány, který mi před svou smrtí pomohl si ho zakoupit), mnoha knihami měl tak kolem 5kg. Vše ale dopadlo dobře, slečna mne ani nezpěkovala, ani mi nic nevyčítala, ani nic nechtěla z kufru vytáhnout,...

Let měl dvě části: první končila v Athénách (nad těmito městy Telč, Budapešť, Bělehrad, Thessaloniki, Athény). Pana faráře jistě bude zajímat, co podával Aegean Air (řecká letecká společnost) k jídlu: byla to bageta se sušenkou, kafe či čaj a studené pití. Při přestupu na letišti při rentgenové kontrole mne do té doby neznámý athénský celník požádal, že chce vidět co všechno, že mám v tom báglu. Tak vytáhl boty, košile, fotoaparát, turistický průvodce po Egyptě,... a když stále neviděl dno, tak jen mávnul rukou a řekl: „OK“.

Z Athén jsem již letěl Egyptskými aerolinkami. Let trval cca 2 hodiny. K jídlu jsme dostali neskutečné dobroty. Vůbec jsem občas nevěděl co jím, ale bylo to vše znamenité, a hlavně bylo toho dost! Černý čaj nápadně připomínal náš čaj Pigi! Dva jakési bramboráky, zajímavá pomazánka s olivami, zeleninový salát s vynikajícím

sýrem.

Když jsme byli nad nilskou deltou, začalo se smrákat, ale po těch pár desítkách kilometrů jsme přilétli nad Káhiru. Dívám se z okénka ai přes neskutečný smog tam stály, tak tiše, jejich impozantnost se přímo hrne až za okénka letadla. Kolik tisíc let tu stojí tyto úchvatné hrobky faraónů... ano, ano, tři krásné majestátní pyramidy v Gíze mne symbolicky uvítaly, přesně nad nimi jsme se otáčeli, abychom nabrali dobrý kurz k přistávací runway. Viděl jsem je ze třech stran, jejich dlouhý stín dával tušit, že jsou opravdu ohromné. Opět se mi vedraly slzy do očí...

Na letišti vše probíhalo jak mělo, vyměnil jsem si americké dolary za egyptské libry, koupil si vízum, vyplnil přihlašovací lístek a vyčkal frontu. Egyptský policista velkodušně přehlédl mé chybné vyplnění lístku a vše stvrdil několika razítky. Čekání na kufry však bylo nesmírně nudné a nezábavné. Místo cca 18:30 jsem si svůj kufr stáhl z pásu až v 19:45. V centrální hale bylo stovky lidí, elegantně u sloupu, však stál nevelký asi 60letý Egyptčan s mým jménem na papíru. Byl jsem na to upozorněn představeným comboniánů p. Richardem, u kterých se budu učit arabsky a budu tam i žít. Že prý tam někoho pošle s lístečkem a mým jménem. Hned jsem mu mával a chtěl se anglicky představit, v prvních vteřinách jsem však poznal, že anglicky neumí. Brilantně mi vzal 30kilový kufr a vyrazili jsme spolu na parkoviště.

Prošli jsme jednu řadu zaparkovaných aut. Dali přednost projíždějícím a vydatně klaksonujícím autům na první silnici. Prošli jsme druhou řadou zaparkovaných aut a dali přednost na druhé silnici. Když jsme prošli třetí řadou parkujících egyptských korábů všiml jsem si několika škodovek.... Ovšem v tu chvíli jsem si také všiml, že onen šedesátník neví, kde má auto. A tak jsem se s ním vydal na další a další procházky, pohledy zpět, otáčení se po směru hodinových ručiček i proti jejich směru.

Po 10 minutách marného hledání mne postavil s kufrem pod strom a řekl, ať zde počkám. Během několika minut mi zmizel z dohledu. Mé úvahy byly klidné, jednak jsem se již od pražského letiště modlil a to převážně růženec, ale i Korunku k Božímu milosrdenství a jednak jsem věděl, že se tajemný 60letý cizinec k mému jménu nemohl dostat jinak, než od p. Richarda.

A tak jsem se svěřen Božímu milosrdenství a Prozřetelnosti poklidně díval na dech beroucí sháňku aut všech typů, které dovážely a odvážely turisty, i místní z letiště na letiště... Po asi 10 minutách slyším klakson za mými zády, otočím se a šedesátiletý Egyptčan zuřivě mával z okna svého auta s takovou radostí, že se můj klid poklidně proměnil v radostný úsměv.

Vše jsme naložili do jeho mnoho let starého korábu a vyjeli. Cestou se mne arabsky ptal, zdali jsem již byl v Káhiře. A pak dvakrát opakoval, že Káhira je matka měst. A to vždy v tu chvíli, kdy jsme byli v sevření dvou aut a klaksonovali jsme tím více, čím více nás obě strany svíraly. Několikrát došlo k havárii, několikrát jsem si musel ruku strčit dovnitř auta, nebo by proběhla amputace. Zdejší doprava je mnohem divočejší než v Římě. Karosérie aut jsou označeny obrovským množstvím srážek, polibků, odření i sedření. Párkrát jsem zahlédl za volantem muslimskou ženu v šátku.

S přibližováním se k centru se stupňoval počet neonových reklam, ne nepodobným reklamám v západním světě. Jen té nahoty je zde méně. Nočně osvětlené minarety zdejších mešit, ale i množství křížů na tzv. Nové katedrále,... přejezd přes Nil na ostrov Az-Zamálek se podobal průjezdu barvitou poutí. Pestrobarevnost neónových provazů

na lodích a jejich odrazy na tiché hladině, skupinky lidí sedících u zábradlí, kteří se kochali krásou, několik v podstatě mrakodrapů osvětlovalo nilské vlny, které jsem stačil zahlédnout....do očíh se vehnaly slzy – zač že to jsem vlastně za tento dar tolik vděčen Bohu?

Sjetí z několika proudové komunikace a uzounké uličky na sebe nenechaly dlouho čekat. Najednou jsme byli u irské ambasády a vjeli do dvora. Za plotem skupinky mladých Egyptčanů hrála volejbal.

Vystoupil jsem do většího vedra než bylo na letišti. Dvůr byl potměšilý, výtah se zastavil a vyšel p. John Richard Kyankaaga MCCJ, ptal se, cože to opozdilo můj příjezd. Hned mi pomohl s notebookem Karlem do výtahu....a pak se ptal, že z České republiky něco zná: „Slavia“!!! Pronesl. Neskutečný zážitek: vždyť já od malička tátou odchovaný v sešivaném dresu, s hvězdou na prsou, přijedu k Nilu a můj přestavený mi řekne, že tento klub zná!!!! Nechápu, opravdu nechápu!! Po chvíli jsem zjistil, že je velký fanoušek fotbalu.

V němém úchvatu následuji jeho kroky do mé kajuty – záchod evropského typu, sprcha (o které popovídám, někdy příště), umyvadlo, zrcadlo, klimatizace, stůl, židle, křeslo, postel, obrovská vestavěná skříň. Pak mi p. Richard ukázal refektář, tedy místnost s jídelm a pitím, zde jsem se seznámil se svým budoucím spolužákem, mladým comboniánem, který má za sebou 3 roky studia teologie v Římě a nyní je zde. Pochází ze Zambie. Žel nepamatuji si na jeho jméno, sdělím Vám ho tedy až později.

Vybalil jsem se, „vyčůral“, pomodlil a šel spát!

Z VRABČÁKU K NILU Díl druhý: První mše

Nevím, jakou máte zkušenost vy, ale já po několikerém opuštění rodinných luhů a hájů mám dost intenzivní vědomí, že setkat se s Pánem v eucharistii je ten nejlepší lék na smutek, na odcizení, na nepochopení, na bolest, na chmury.... Při mši svaté se vše nějak zahladí a vyvstane v srdci hluboké a jasné vědomí, že NEJSEM SÁM! Že tu prostě je NĚKDO, kdo je se mnou stále! Kdo je v mém srdci, i když stále je NADE MNOU. Zkrátka tím chci říci, že čím rychleji příběhnu na nějakou mši svatou v bolestech srdce, tím rychleji se bolest v srdci stane bolestí Kristovou a tím pádem na tu bolest jsme DVA, já a KRISTUS!

Když jsem se tedy poprvé v Káhiře probudil, bylo šest hodin ráno. Venku již pražilo slunce a měl jsem skoro hodinu a půl k přípravě na mši svatou. Zvládl jsem ranní hygienu, pomodlil se breviář a růženec, dokonce jsem si i něco přečetl z duchovní četby od Charlesa de Foucaulda (o něm, někdy příště) a šel do kaple, která je jen o patro níže, než bydlím já. V kapli seděl můj budoucí spolužák, jehož jméno si stále nemohu zapamatovat. Tiše jsme na sebe jukli, pozdravili se gestem pokoje a já se šel posadit.

Kaple je malá obdélníková místnost (cca 6x4m). Po jejichž dvou stranách je několik židlí (cca 12) v pravém rohu místnosti je sedes (křeslo pro celebrujícího kněze). Po levé straně jsou dvě okna, mezi nimiž je vestavěná skříň s liturgickými obleky, knihami,... Levý roh vyplňuje obrovská mříž, za kterou je starobylý přenosný svatostánek. Kapli vévodí obrovský kříž zavěšený od stropu těsně vedle sedes. Je velice podobný františkánskému tzv. damiánskému kříži s tím rozdílem, že po Kristově levici, tedy z našeho pohledu po pravici, stojí sv. Daniele Comboni – zakladatel misionářů